

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

29 април 2021 година *

„Преюдициално запитване — Транспорт — Свидетелство за управление на превозно средство — Отнемане на свидетелството за управление на територията на държава членка, различна от държавата членка, която го е издала — Подновяване на свидетелството за управление от издалата го държава членка след решението за отнемане — Липса на автоматично взаимно признаване“

По дело C-47/20

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия) с акт от 10 октомври 2019 г., постъпил в Съда на 28 януари 2020 г., в рамките на производство по дело

F.

срещу

Stadt Karlsruhe,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan и N. Jääskinen (докладчик), съдии,

генерален адвокат: P. Pikamäe,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за F., от W. Säftel, Rechtsanwalt,
- за испанското правителство, от S. Jiménez García, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от W. Mölls и N. Yerrell, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2, параграф 1, на член 7, параграф 3, втора алинея и на член 11, параграф 4 от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (ОВ L 403, 2006 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 17, стр. 216).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между F., германски гражданин, притежател на издадено в Испания свидетелство за управление на превозно средство, и Stadt Karlsruhe (град Карлсруе, Германия) по повод на решение на компетентните германски органи, с което на F. е отказано правото да ползва свидетелството си управление на германска територия.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображение 2 от Директива 2006/126 гласи:

„Правилата за свидетелствата за управление на превозни средства са съществен елемент на общата транспортна политика и допринасят за подобряване на пътната безопасност и улесняват свободното движение на хора, които се установяват в държава членка, различна от тази, която е издала свидетелството за управление. Предвид важноста на индивидуалните транспортни средства, притежаването на свидетелство за управление, надлежно признато от държавата членка домакин, насърчава свободното движение и свободата на установяване на хората [...]“.

- 4 Съгласно член 2, параграф 1 от тази директива „[с]видетелствата за управление, издадени от държавите членки, се признават взаимно“.

- 5 Член 7 от посочената директива предвижда:

„1. Свидетелства за управление на превозно средство се издават само на кандидатите:

- a) които са взели изпит по умения и поведение и теоретичен изпит и отговарят на медицинските стандарти в съответствие с разпоредбите на приложения II и III;

[...]

- Δ) които имат обичайно място на пребиваване на територията на държавата членка, издаваща свидетелството[,] или могат да представят доказателства, че са учили там за срок най-малко шест месеца.

2. a) Считано от 19 януари 2013 г. свидетелства, издадени от държави членки за категории AM, A1, A2, A, B, B1 и BE[,] имат срок на административна валидност 10 години;

Държава членка може да избере да издава такива свидетелства със срок на административна валидност до 15 години;

[...].

3. Подновяването на свидетелства за управление на превозно средство, когато техният[т] срок изтече, подлежи на:

- а) продължаващо спазване на минималните стандарти на физическа и умствена годност за управление, постановени в приложение III за свидетелства за управление на превозно средство от категории C, CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E; и
- б) обичайно пребиваване на територията на държавата членка, издаваща свидетелството[,] или доказателства, че кандидатите са учили там за срок най-малко шест месеца.

Държавите членки могат при подновяване на свидетелства за управление на превозно средство от категории AM, A1, A2, A, B, B1 и BE да изискват преглед[,] като прилагат минималните стандарти на физическа и умствена годност за управление, постановени в приложение III.

[...]

5. [...]

Без да се накърнява член 2, държава членка, която издава свидетелство, полага необходимото старание, за да гарантира, че лицето изпълнява изискванията, постановени в параграф 1 от настоящия член, и прилага своите национални разпоредби относно анулирането или отнемането на правото на управление на превозно средство, ако установи, че свидетелството е било издадено, без да са изпълнени изискванията“.

6 Член 11 от Директива 2006/126 има следния текст:

„1. Когато притежател на валидно национално свидетелство за управление, издадено от държава членка, установи обичайното си пребиваване в друга държава членка, той може да поиска замяна на неговото свидетелство за управление на моторно превозно средство с еквивалентно свидетелство. Държавата членка, която извършва замяната, проверява за коя категория е все още валидно предаденото свидетелство.

[...]

4. Държава членка отказва издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство на кандидат, на когото свидетелство за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето в друга държава членка.

Държава членка отказва да признае валидността на свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено от друга държава членка на лице, на което свидетелството за управление на моторно превозно средство е ограничено, временно отнето или отнето на територията на предишната държава.

Държава членка може да откаже издаването на свидетелство за управление на превозно средство на кандидат, на когото свидетелство е анулирано в друга държава членка.

5. Подмяна на свидетелство за управление на моторно превозно средство, което например е било изгубено или откраднато, може да се направи при компетентните органи на държавата по обичайно пребиваване на притежателя; тези органи извършват подмяната на база информацията, с която разполагат, или, ако случат го изисква, на база доказателства от компетентните власти на държавата членка, която е издала оригиналното свидетелство.

[...]“.

7 Съгласно член 12, първа алинея от тази директива:

„По смисъла на настоящата директива „обичайно пребиваване“ означава мястото, където дадено лице обикновено живее, тоест повече от 185 дни през календарна година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее“.

Германското право

8 Съгласно член 13 от Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr — Fahrerlaubnis-Verordnung (Наредба за достъпа на лицата до участие в движението по пътищата, наричана по-нататък „FeV“) от 13 декември 2010 г. (BGBl. 2010 I, стр. 1980), в приложимата спрямо спора в главното производство редакция:

„С оглед на изготвянето на решенията относно издаването или продължаването срока на действие на свидетелството за управление или относно налагането на ограничения или условия органът, компетентен за издаването на свидетелства за управление, разпорежда

[...]

2. представянето на заключение от медико-психологична експертиза, когато

[...]

с) водачът на превозно средство, движещо се по обществената пътна мрежа, има концентрация на алкохол в кръвта по-голяма или равна на 1,6 g на хиляда, или пък 0,8 mg/l или повече алкохол в дъха,

[...]“.

9 Член 29 от FeV гласи:

„(1) Притежателите на чуждестранно свидетелство за управление могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната в пределите на разрешеното с това свидетелство, когато нямат обичайно пребиваване по смисъла на член 7 на територията на страната. [...]

[...]

(3) Възможността по параграф 1 не важи за притежателите на чуждестранно свидетелство за управление,

[...]

3. на които разрешението за управление на територията на страната е временно или окончателно отнето от съд или от административен орган с подлежащ на незабавно изпълнение или влязъл в сила акт, на които с влязъл в сила акт е отказано разрешение за управление или на които разрешението за управление не е отнето само защото междувременно те са се отказали от съответното право.

[...]

[...] Първо изречение, точки 3 и 4 [на параграф 3] се прилага за свидетелствата за управление на [Европейския съюз] или на [Европейското икономическо пространство (ЕИП)] само ако посочените в тези точки мерки са вписани в регистъра за годност за управление на превозни средства и не са заличени в съответствие с член 29 [от Straßenverkehrsgesetz (Закон за движението по пътищата, наричан по-нататък „StVG“)].

(4) След постановяване на решение по параграф 3, точки 3 и 4 правото да се използва чуждестранно свидетелство за управление на територията на страната, се предоставя по искане на заинтересованото лице, ако основанията за отнемане вече не са налице“.

10 Член 3, параграф 6 от StVG предвижда:

„За предоставянето на лицата с обичайно пребиваване в чужбина на правото — след отнемане или отказ от право — отново да използват чуждестранно свидетелство за управление на територията на страната се прилагат съответно разпоредбите относно издаването на ново свидетелство за управление след отнемане или отказ от право“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

11 F. е германски гражданин. От 1992 г. той пребивава в Испания, като има и друго място на пребиваване в Карлсруе (Германия). Видно от акта за преюдициално запитване обаче, последното място не е негово място на обичайно пребиваване по смисъла на член 7 от FeV и на член 12, първа алинея от Директива 2006/126.

12 През 1987 г., 1990 г., 1995 г. и 2000 г. F. е осъден в Германия за управление на превозно средство след употреба на алкохол. Затова през 1990 г. му е отнето германското свидетелство за управление. На 21 октомври 1992 г. в Испания му е издадено свидетелство за управление, което по-конкретно обхваща категории А и В.

13 След като на 12 декември 2008 г. F. управлява превозно средство в Германия след употреба на алкохол, с подлежаща на изпълнение присъда, постановена в опростено наказателно производство на 20 януари 2009 г., му е наложена глоба. Със същата присъда поради липса на годност да управлява превозни средства той е лишен и от правото да управлява моторни превозни средства в Германия, което произтича от испанското му свидетелство за управление, и му е забранено да иска издаване на ново свидетелство за управление през период от четиринадесет месеца. Накрая, свидетелството за управление, което му е било издадено в Испания на 22 октомври 2007 г., е отнето и е предадено на компетентните испански органи. Последните обаче бързо изпращат документа обратно на F.

14 Освен това на 23 ноември 2009 г., тоест по време на посочения четиринадесетмесечен период на забрана, испанските органи издават на F. ново свидетелство за управление, което е валидно до същата дата като предишното му испанско свидетелство за управление. Това свидетелство за управление е подновявано през 2012 г., 2014 г. и 2016 г. и понастоящем е валидно до 22 октомври 2021 г. Като начална дата на валидността във всички издадени документи е посочен 21 октомври 1992 г., тоест датата на издаване на първоначалното испанско свидетелство за управление.

15 На 20 януари 2014 г. F. отправя искане до град Карлсруе испанското му свидетелство за управление да бъде признато за валидно на германска територия. Това искане е отхвърлено с мотива, че испанското му свидетелство за управление е било отнето в Германия поради управление на превозно средство след употреба на алкохол, като тази мярка окончателно го е лишила от възможността да управлява превозни средства на германска територия, докато годността му да управлява не бъде проверена отново. Германските органи обаче установяват, че

при изтичането на определения за него период на забрана да иска издаване на ново свидетелство за управление той не е бил получил в Испания ново свидетелство за управление, чиято валидност да трябва да бъде призната от германските органи, а само са му били издадени документи с цел подновяване на първоначалното му свидетелство за управление. Град Карлсруе счита, че съгласно член 13, първо изречение, точка 2, буква с) от FeV F. е задължен да представи заключение от медико-психологична експертиза с цел да се разсеят съмненията относно годността му да управлява превозни средства. Поради непредставянето на такова заключение град Карлсруе преценява, че в съответствие с член 11, параграф 8 от FeV F. може да се разглежда като негоден да управлява превозни средства. Жалбата срещу това решение, подадена от F. по административен ред, е отхвърлена на същите основания.

- 16 Тогава F. обжалва това решение по съдебен ред, като жалбата му е отхвърлена както на първа, така и на въззивна инстанция.
- 17 Според въззивния съд изключението, предвидено в член 29, параграф 3, първо изречение, точка 3 във връзка с член 29, параграф 3, трето изречение от FeV, не допуска да бъде предоставено право на управление на национално равнище на основание член 29 от FeV.
- 18 Този съд счита, че разрешението за управление на F. е било окончателно отнето от германските органи, след като през декември 2008 г. той е управлявал превозно средство след употреба на алкохол. Тази мярка на отнемане, която не била заличена и се прилагала и спрямо настоящото испанско свидетелство за управление на F., по тази причина все още била вписана в регистъра за годност за управление на превозни средства. Съгласно член 29, параграф 4 от FeV във връзка с член 3, параграф 6 от StVG, за да може F. отново да използва испанското си свидетелство за управление в Германия, той трябвало да отправи искане за признаване на валидността на това свидетелство за управление до компетентния да издава свидетелства за управление германски орган.
- 19 Въззивният съд приема, че член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 също не предоставя на F. право да управлява моторни превозни средства в Германия въз основа на испанското му свидетелство за управление. Обстоятелството, че от една страна, испанските органи са върнали на F. испанското свидетелство за управление малко след като същото е било отнето от германските органи, и от друга страна, на 23 ноември 2009 г. те са пристъпили към подмяна на това свидетелство за управление, не водело до задължение за органите на дадена държава членка да признаят валидността на свидетелство за управление, издадено от органите на друга държава членка. Испанските органи приели тези мерки в рамките на периода на забрана за F. да иска издаване на ново свидетелство за управление, определен с присъдата, постановена в опростено наказателно производство в Германия на 20 януари 2009 г., без да бъде ясно дали въпросните мерки са били предшествани от проверка за годност за управление на превозно средство. Посоченият съд уточнява още, че испанските органи не са издали на F. ново свидетелство за управление, а само са подновили първоначалното в съответствие с член 7, параграфи 2 и 3 от Директива 2006/126 след изтичане на срока му на валидност.
- 20 Такова подновяване обаче било обусловено единствено от мястото на пребиваване на притежателя, както следвало от член 7, параграф 3, първа алинея, буква б) от Директива 2006/126. Така подновяването на свидетелство за управление било от същото естество като подмяната на свидетелство за управление по член 11, параграф 5 от тази директива, като тези две мерки се ограничавали до издаване на нов свидетелстващ документ за вече съществуващо право на управление на превозни средства. Държава членка, която — като Кралство Испания — е решила да обуслови периодичното подновяване на свидетелствата за управление от извършването на медицински преглед, не била длъжна да пристъпва без конкретна необходимост към медицински преглед на всеки притежател на свидетелство за управление, за да определи дали все още са спазени всички минимални здравни стандарти, предвидени в приложение III към Директива 2006/126. Свързан с възрастта медицински преглед трябвало по

принцип да се ограничи до преглед на зрението, на слуха и на реакциите, както и до очевидните здравословни проблеми. Безусловното признаване от другите държави членки на валидността на свидетелството за управление в такива случаи противоречало на целта за подобряване на пътната безопасност.

- 21 Освен това посоченият въззивен съд отхвърля искането на F. да бъде разпоредено на компетентния да издава свидетелства за управление орган да приеме решение за признаване на валидността на испанското му свидетелство за управление на основание член 29, параграф 4 от FeV. Той преценява, че основанията за отнемане на разрешението за управление не са престанали да съществуват, при положение че F. не е представил заключението от медико-психологична експертиза, изисквано предвид установената при задържането му концентрация на алкохол в кръвта от 2,12 g на хиляда. Въззивният съд допълва, че приложимият в правото на Съюза принцип на пропорционалност допуска да бъде изисквана такава експертиза, предвидена, когато концентрацията на алкохол в кръвта на водач, движещ се по обществената пътна мрежа, надвишава определено равнище, имайки предвид свързаните с консумацията на алкохол рискове за пътната безопасност.
- 22 F. подава ревизионна жалба до Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд, Германия), като изтъква, че доколкото член 29, параграфи 3 и 4 от FeV предполага приемането от германските органи на решение за признаване на валидността на свидетелствата за управление, издадени от органите на други държави членки, тази разпоредба нарушава правото на Съюза. Според него произволно и без правно основание е прието, че трите административни акта, с които испанските органи са подновили свидетелството му за управление, представляват не актове за издаване на свидетелство за управление по смисъла на член 2, параграф 1 от Директива 2006/126, а продължавания на срока на действие на първоначалното свидетелство за управление от 21 октомври 1992 г. Освен това според жалбоподателя няма правно основание да се приеме, че при подновяването на свидетелство за управление дадена съществуваща нередовност се прехвърля на настоящото свидетелство за управление. Той посочва, че всъщност липсва решение на Съда в този смисъл. Той счита, че единствено испанските органи са компетентни да определят дали той отново е годен да управлява превозни средства. Според него германските органи нямат правомощието да осъществяват контрол върху решенията на испанските органи в това отношение.
- 23 Запитващата юрисдикция има съмнения по въпроса доколко предвиденият в член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 принцип на взаимно признаване на свидетелства за управление се прилага и в случаите на подновяване на свидетелство за управление съгласно член 7, параграф 3, втора алинея от Директива 2006/126, извършено от държавата членка по обичайно пребиваване, след като държавата членка на временно пребиваване е отнела правото на лицето да използва свидетелството си за управление на нейна територия поради управление след употреба на алкохол и поради следващата от това липса на годност да управлява превозни средства.
- 24 При тези обстоятелства Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Забраняват ли член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от [Директива 2006/126] на държавата членка, на чиято територия правото на притежателя на свидетелство на ЕС за управление, издадено от друга държава членка за превозни средства от категории А и В, да управлява с това свидетелство моторни превозни средства в първата държава членка, е отнето поради управление на превозно средство след употреба на алкохол, да откаже да признае свидетелство за управление за тези категории, което втората държава е издала на съответното лице, след като посоченото право е било отнето, чрез подновяване на свидетелството съгласно член 7, параграф 3, втора алинея от [Директива 2006/126]?“.

По преюдициалния въпрос

- 25 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат държава членка, на чиято територия притежателят на свидетелство за управление, издадено от друга държава членка за превозни средства от категории А и В, е бил лишен от правото да управлява превозни средства поради нарушение, извършено при временно пребиваване на тази територия след издаването на посоченото свидетелство, и поради следващата от това липса на годност да управлява превозно средство съгласно законодателството на първата държава членка, да откаже впоследствие да признае валидността на това свидетелство за управление, след като то е било подновено съгласно член 7, параграф 3 от тази директива от държавата членка, където е обичайното пребиваване на неговия притежател по смисъла на член 12, първа алинея от същата директива.
- 26 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 предвижда взаимното признаване, без друго формално изискване, на свидетелствата за управление, издадени от държавите членки. Тази разпоредба налага на последните ясно и точно задължение, което не им оставя никаква свобода на преценка относно мерките, които трябва да бъдат приети за изпълнението му (решения от 23 април 2015 г., *Aykul*, С-260/13, ЕУ:С:2015:257, т. 45 и цитираната съдебна практика и от 28 октомври 2020 г., *Kreis Heinsberg*, С-112/19, ЕУ:С:2020:864, т. 25 и цитираната съдебна практика).
- 27 Освен това от практиката на Съда следва, че е задължение на държавата членка, издала свидетелството за управление, да провери дали са изпълнени минималните условия, наложени от правото на Съюза, по-специално тези относно пребиваването и годността за управление, предвидени в член 7, параграф 1 от Директива 2006/126, и следователно дали е обосновано издаването на свидетелство за управление (решение от 23 април 2015 г., *Aykul*, С-260/13, ЕУ:С:2015:257, т. 46 и цитираната съдебна практика).
- 28 След като органите на дадена държава членка са издали свидетелство за управление съгласно член 1, параграф 1 от Директива 2006/126, другите държави членки нямат право да проверяват спазването на условията за издаване, предвидени от тази директива. Всъщност притежаването на свидетелство за управление, издадено от държава членка, трябва да се счита за доказателство, че притежателят на това свидетелство е отговорял на тези условия в деня, в който последното му е издадено (решение от 23 април 2015 г., *Aykul*, С-260/13, ЕУ:С:2015:257, т. 47 и цитираната съдебна практика).
- 29 В допълнение, тъй като член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 не прави разграничение според начина на издаване на свидетелството за управление, а именно издаването след успешно полагане на предвидените в член 7 от Директива 2006/126 изпити, след замяна по член 11, параграф 1 от тази директива или след подновяване съгласно член 7, параграф 3 от посочената директива, принципът на взаимно признаване важи и по отношение на свидетелството за управление, издадено при такова подновяване, при спазване на предвидените в тази директива изключения (вж. в този смисъл решение от 28 октомври 2020 г., *Kreis Heinsberg*, С-112/19, ЕУ:С:2020:864, т. 26).
- 30 Въпреки това в точка 71 от решение от 23 април 2015 г., *Aykul* (С-260/13, ЕУ:С:2015:257) Съдът приема, че член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат държава членка, на чиято територия временно пребивава притежател на издадено от друга държава членка свидетелство за управление на моторно превозно средство, да откаже да признае валидността на свидетелството за

управление, поради това че след издаването му притежателят е извършил на тази територия нарушение, което съгласно националното законодателство на първата държава членка налага констатация за липса на годност за управление на моторни превозни средства.

- 31 В това отношение Съдът приема по-специално в точка 60 от посоченото решение, че член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 позволява на държава членка, която не е държавата членка по обичайно пребиваване на притежателя на свидетелство за управление, получено в друга държава членка, да взема въз основа на своето законодателство и поради извършено на нейна територия нарушение от страна на този притежател, мерки, чийто обхват е ограничен до тази територия, а действието им се свежда до отказ да се признае валидността на свидетелството на тази територия.
- 32 Съдът счита още, че при такова положение, при което е поставена под съмнение не годността за управление на превозни средства към момента на издаване на свидетелството за управление, а годността към момент след издаването му, след извършването на нарушение от страна на притежателя на това свидетелство, санкцията за което има действие само на територията на държавата членка, в която е извършено нарушението, посочената държава членка е компетентна да определи условията, които притежателят на това свидетелство за управление трябва да изпълни, за да му се възстанови правото да управлява превозни средства на нейна територия (вж. в този смисъл решение от 23 април 2015 г., *Aykol*, С-260/13, ЕУ:С:2015:257, т. 73 и 84).
- 33 Съдът обаче уточнява, че запитващата юрисдикция следва да провери дали, като прилага своите правни норми, въпросната държава членка всъщност не отказва за неопределено време да признае издаденото от друга държава членка свидетелство за управление, както и че от тази гледна точка запитващата юрисдикция следва да провери дали съобразно принципа на пропорционалност предвидените в законодателството на първата държава членка условия не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на целта на Директива 2006/126, а именно подобряване на пътната безопасност (решение от 23 април 2015 г., *Aykol*, С-260/13, ЕУ:С:2015:257, т. 84).
- 34 Действително, както подчертава Европейската комисия в писменото си становище, от практиката на Съда следва още, че след като е изтекъл евентуалният период на забрана да се иска издаването на ново свидетелство за управление, съответната държава членка не може да подчини признаването на валидността на свидетелство за управление, издадено в друга държава членка, на условие, предвидено в правната уредба на първата държава членка във връзка с издаването на свидетелства за управление, каквото е условието за представяне на заключение от медико-психологична експертиза, когато това свидетелство за управление е издадено след отнемането от първата държава членка на предходно свидетелство за управление (вж. в този смисъл, що се отнася до Директива 91/439/ЕИО на Съвета от 29 юли 1991 година относно свидетелствата за управление на моторни превозни средства (ОВ L 237, 1991 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 62), заменена с Директива 2006/126, решение от 19 февруари 2009 г., *Schwarz*, С-321/07, ЕУ:С:2009:104, т. 91 и цитираната съдебна практика, както и по отношение на Директива 2006/126, решение от 26 април 2012 г., *Hofmann*, С-419/10, ЕУ:С:2012:240, т. 84).
- 35 Всъщност при такова положение липсата на годност за управление, санкционирана с отнемане на свидетелството за управление в първата държава членка, е преразгледана чрез проверка на годността, извършена от другата държава членка при последващото издаване на свидетелство за управление. По този повод, както е напомнено в точка 27 от настоящото решение, държавата членка, издала свидетелството за управление, трябва да провери дали съгласно член 7, параграф 1 от Директива 2006/126 кандидатът отговаря на минималните изисквания за физическа и психическа годност за управление на превозни средства (вж. в този смисъл, що се

отнася до член 7, параграф 1 от Директива 91/439, съответстващ на член 7, параграф 1 от Директива 2006/126, решение от 19 февруари 2009 г., Schwarz, C-321/07, EU:C:2009:104, т. 92 и 93).

- 36 В главното производство обаче, след като разглежданото свидетелство за управление е било отнето от държавата членка, в която притежателят му временно е пребивавал, става въпрос не за последващо издаване от държавата членка по обичайното му пребиваване по смисъла на член 12, първа алинея от Директива 2006/126, а само за подновяване от въпросната държава. Всъщност от акта за преюдициално запитване е видно, че свидетелството за управление на F. му е било издадено първоначално през 1992 г., а след отнемането му от германските органи то само е било подновявано неколкократно от испанските органи, като понастоящем е валидно до 22 октомври 2021 г.
- 37 При това положение само подновяването на свидетелство за управление на превозно средство от категории А и В съгласно член 7, параграф 3 от Директива 2006/126 от държавата членка по обичайно пребиваване на неговия притежател не може да се приравни на издаването на ново свидетелство за управление по смисъла на член 7, параграф 1 от тази директива, тъй като условията за подновяване и за издаване не са еднакви. Всъщност, както посочва Комисията в писменото си становище, за да може да се направи такова приравняване, би трябвало липсата на годност за управление на моторни превозни средства, констатирана в държавата членка на временно пребиваване, да бъде заличена от подновяването, извършено в държавата членка по обичайно пребиваване.
- 38 В това отношение, що се отнася до свидетелствата за управление на превозно средство от категории АМ, А, А1, А2, В, В1 и ВЕ, член 7, параграф 3, първа алинея от Директива 2006/126 изисква — като хармонизирано минимално условие за подновяването на свидетелство за управление при изтичане на срока му на административна валидност — обичайно пребиваване на територията на държавата членка, издаваща свидетелството, или доказателства, че кандидатът учи там най-малко от шест месеца. Вярно е, че както следва от втората алинея на тази разпоредба, при подновяване на такива свидетелства за управление държавите членки могат да изискват преглед, като прилагат минималните стандарти на физическа и умствена годност за управление, предвидени в приложение III от посочената директива, но също така е вярно, че става въпрос само за възможност, предоставена на държавите членки.
- 39 За сметка на това, що се отнася до издаването на свидетелства за управление, член 7, параграф 1 от Директива 2006/126 предвижда, че свидетелства за управление на превозно средство се издават само на кандидатите, които, освен че изпълняват условието за обичайно пребиваване на територията на държавата членка, издаваща свидетелството, или могат да представят доказателства, че учат там най-малко от шест месеца, също така и са взели изпит по умения и поведение и теоретичен изпит и отговарят на медицинските стандарти в съответствие с разпоредбите на приложения II и III към тази директива. Така издаването на свидетелство за управление зависи от проверката на годността за управление в съответствие с разпоредбите на приложение III от посочената директива.
- 40 Следва да се припомни, че налагането съгласно Директива 2006/126 на задължение за взаимно признаване на свидетелствата за управление на превозни средства, издадени от държавите членки, произтича от въвеждането с тази директива на минимални изисквания за издаване на свидетелство за управление на Съюза (решение от 28 февруари 2019 г., Meun, C-9/18, EU:C:2019:148, т. 28).
- 41 В това отношение, както следва по-специално от съдебната практика, припомнена в точки 27 и 28 от настоящото решение, и както запитващата юрисдикция посочва в преюдициалното запитване, Съдът многократно е подчертавал съществуващата връзка между минималните

условия за издаване на свидетелство за управление, хармонизирани в правото на Съюза, проверката на тези условия от издаващата държава членка и задължението за признаване на валидността на това свидетелство за управление от другите държави членки.

- 42 При положение че съгласно член 7, параграф 3, втора алинея от Директива 2006/126 държавите членки не са длъжни при подновяване на свидетелство за управление на превозно средство от категории АМ, А, А1, А2, В, В1 и ВЕ да пристъпят към преглед, като прилагат минималните стандарти на физическа и умствена годност за управление, предвидени в приложение III към тази директива, държавата членка, на чиято територия притежателят на само подновено свидетелство за управление на превозно средство от тези категории желае да участва в движението, след като поради извършено на тази територия пътно нарушение е бил лишен от правото да управлява превозни средства на същата територия, може да откаже — в рамките на изключението, предвидено в член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126, и следователно в отклонение от посочения в точка 29 от настоящото решение принцип на взаимно признаване на свидетелствата за управление — да признае валидността на това свидетелство за управление, когато след изтичането на евентуален период на забрана да се иска издаване на ново свидетелство не са изпълнени предвидените в националното право условия за възстановяване на правото да се управляват превозни средства на посочената територия.
- 43 Всъщност при такива обстоятелства предвиденото в Директива 2006/126 задължение за взаимно признаване от държавите членки на валидността на издадените от други държави членки свидетелства за управление на превозно средство от категории АМ, А, А1, А2, В, В1 и ВЕ не може да се приложи автоматично спрямо подновяването на тези свидетелства за управление, щом като условията за подновяване може да се различават в отделните държави членки.
- 44 Въпреки че такова задължение за взаимно признаване не може да зависи от проверка от страна на държавата членка, на чиято територия временно пребивава притежателят на свидетелство за управление, издадено и подновено в друга държава членка, по отношение на условията, при които това свидетелство за управление е било подновено, следва все пак да бъде възможно за притежателя на свидетелството, който след изтичането на евентуален период на забрана да се иска издаване на ново свидетелство желае отново да има право да управлява превозни средства в първата държава членка, да представи доказателства пред органите на последната държава, че годността му за управление съгласно разпоредбите на приложение III към Директива 2006/126 е била проверена при подновяването на свидетелството му във втората държава членка и че по този начин в съответствие със съдебната практика, посочена в точка 35 от настоящото решение, установената от първата държава членка липса на годност за управление е била преодоляна посредством това подновяване, като обаче предметът на проверката във втората държава трябва да съответства на този на проверката, изисквана съгласно правната уредба на първата държава членка.
- 45 От изложените по-горе съображения следва, че член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 по принцип допускат в случай като разглеждания в главното производство органите на дадена държава членка да откажат да признаят валидността на свидетелство за управление на превозно средство от категории А и В, което е било само подновено в друга държава членка в съответствие с член 7, параграф 3 от Директива 2006/126, като по този начин първата държава членка е компетентна да определи условията, на които притежателят на свидетелството за управление трябва да отговаря, за да възстанови правото си да управлява превозни средства на нейна територия.
- 46 В това отношение се налага изводът, че разрешаването при такова положение на органите на държава членка да поставят — поради извършването на пътно нарушение на нейна територия — определени условия за признаването на валидността на свидетелство за управление, издадено и подновено в друга държава членка, би могло да намали риска от

настъпване на пътнотранспортни произшествия и следователно съответства на целта за подобряване на пътната безопасност, преследвана с Директива 2006/126 и припомнена в съображение 2 от нея.

- 47 Все пак запитващата юрисдикция следва да провери дали съгласно принципа на пропорционалност правните норми, съдържащи се в законодателството на първата държава членка и определящи условията, на които притежателят на свидетелство за управление, лишен поради извършено нарушение от правото да управлява превозни средства на нейна територия, където той временно е пребивавал, трябва да отговори, за да възстанови правото си да управлява превозни средства на посочената територия, не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на целта на Директива 2006/126, а именно подобряване на пътната безопасност (вж. в този смисъл решение от 23 април 2015 г., Аукъл, С-260/13, ЕУ:С:2015:257, т. 78), какъвто би бил случаят, ако по-специално те не допускаха притежателят на свидетелството да може да представи доказателства, че след изтичането на евентуален период на забрана да иска издаване ново свидетелство годността му да управлява превозни средства е била проверена съгласно разпоредбите на приложение III към Директива 2006/126 при подновяването на свидетелството му за управление в държавата членка по обичайното му пребиваване и че предметът на тази проверката съответства на този на проверката, изисквана съгласно правната уредба на първата държава членка.
- 48 По всички изложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат държава членка, на чиято територия притежателят на издадено от друга държава членка свидетелство за управление на превозно средство от категории А и В е бил лишен от право да управлява превозни средства поради нарушение, извършено при временно пребиваване на тази територия след издаването на посоченото свидетелство за управление, да откаже да признае впоследствие валидността на това свидетелство за управление, след като същото е било подновено съгласно член 7, параграф 3 от тази директива от държавата членка по обичайно пребиваване на притежателя на свидетелството по смисъла на член 12, първа алинея от посочената директива. Все пак запитващата юрисдикция следва да провери дали съгласно принципа на пропорционалност правните норми, съдържащи се в законодателството на първата държава членка и определящи условията, на които притежателят на свидетелството за управление трябва да отговори, за да възстанови правото си да управлява превозни средства на нейна територия, не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на целта на Директива 2006/126, а именно подобряване на пътната безопасност.

По съдебните разноски

- 49 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат държава членка, на чиято територия притежателят на издадено от друга държава членка свидетелство за управление на превозно средство от категории А и В е бил лишен от право да управлява превозни средства поради нарушение, извършено при временно пребиваване на тази територия след издаването на посоченото свидетелство за

управление, да откаже да признае впоследствие валидността на това свидетелство за управление, след като същото е било подновено съгласно член 7, параграф 3 от тази директива от държавата членка по обичайно пребиваване на притежателя на свидетелството по смисъла на член 12, първа алинея от посочената директива. Все пак запитващата юрисдикция следва да провери дали съгласно принципа на пропорционалност правните норми, съдържащи се в законодателството на първата държава членка и определящи условията, на които притежателят на свидетелството за управление трябва да отговори, за да възстанови правото си да управлява превозни средства на нейна територия, не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на целта на Директива 2006/126, а именно подобряване на пътната безопасност.

Подписи